

Arrest

nr. 252 719 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 april 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Uit het vingerdrukkenonderzoek bleek dat verzoeker op 10 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk. Op 28 februari 2020 werden de Franse autoriteiten verzocht om verzoeker terug te nemen. Op 10 maart 2020 aanvaardden de Franse autoriteiten de overname op grond van artikel 18, § 1, van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een onderzoek om internationale bescherming dat door

een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.2. Op 22 april 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : B.

voornaam : K.

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Georgië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1.d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer B., K., hierna de betrokkene, verklaart de Georgische nationaliteit te hebben. Op 16/01/2020 meldde hij zich aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 21/01/2020 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit van zijn paspoort. Hij had wel zijn origineel rijbewijs maar met als nummer [...] dat werd afgegeven in Georgië en geldig is van 01/06/2017 tot 01/06/2032.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot een aantal treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds internationale bescherming verzocht in Frankrijk op 10/04/2019.

Op 12/02/2020 werd de betrokkene bij onze diensten uitgenodigd voor zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. De betrokkene verklaarde in dit verhoor ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij kwam samen met zijn meerderjarige neef 8986265 naar België. De betrokken verliet Georgië op 26/03/2019 en reisde naar Duitsland. Hij verbleef in Duitsland van 26/03/2019 tot 27/03/2019. Daarna trok hij naar Frankrijk waar hij verbleef van 28/03/2019 tot 16 of 17 januari 2019. Hij kwam aan in België op 16 januari 2019.

De betrokkene besloot om een verzoek in te dienen in België omdat Frankrijk er zijn verzoek had afgewezen en omdat hij er op straat leefde. Hij verzet zich tegen een overdracht naar Frankrijk voor dezelfde redenen waarom hij een verzoek in België. Hij verklaart geen opvang gekregen te hebben.

Op 28/02/2020 werd een verzoek voor de terugname van de betrokkene gericht aan de Franse instanties die op 10/03/2020 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Nice – Côte d’Azur.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Franse instanties stemden op 10/03/2020 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Zoals reeds aangehaald, ondertekende Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord 10/03/2020 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat een overdracht aan Frankrijk geen (indirect) refoulement impliceert. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek zal kunnen indienen en nieuwe elementen zal kunnen aanvoeren.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA Country Report France: 2019 update, 02/04/2020. Geschreven door Laurent Delbos van Forum réfugiés – cosi en ECRE. Terug te vinden via <http://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 52).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 52-3). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven Nice –Côte d'azur en zich moet begeven naar de prefectuur van Alpes Maritimes. De betrokkene moet zich hiervoor 3 kilometer verplaatsen. We zijn van de overtuiging dat de betrokkene deze afstand zelfstandig zal kunnen afleggen.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen in 2018 een totale capaciteit van 86.592 plaatsen. In 2019 steeg het aantal plaatsen tot een totaal van 98.564. In 2019 hadden meer verzoekers toegang tot opvang. . De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 87-89).

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 96). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hierbij willen we ook opmerken dat we kunnen lezen op de website van de Franse asielinstanties, l'Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA; <https://www.ofpra.gouv.fr/fr/l-ofpra/actualites/mesures-liees-aucovid-19>), kunnen verzoekers om internationale bescherming gezien de actuele en onvoorziene omstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus hun verzoek via de post indienen. Verzoekers zijn dus niet verhinderd in het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Artikel 2 van de verordening nr. 2020-306 van 25.03.2020 en artikel 4 van de wet nr. 2020-290 van 23.03.2020 hebben in die zin ook de tijdslimieten verlengd.

De betrokkene verklaart dat hij in Frankrijk een ziekte opdeed door in zee te baden. Hij vroeg in België om hem te onderzoeken. Toen de Belgische dokter naar de Franse dokter belde die hem daar had onderzocht weigerde de dokter om de resultaten door te spelen omdat deze vertrouwelijk waren (DVZ, vraag 32). De betrokkene brengt geen enkel objectief element aan om deze verklaring te staven.

We zijn dan ook niet in het bezit van concrete elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo hebben verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

Desbetreffend verwijzen we opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat verzoekers om internationale bescherming, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (PUMA), waarbij asielzoekers, waaronder ook Dublinterugkeerders - tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) voor afgewezen asielzoekers of personen zonder verblijfsdocumenten (AIDA p. 96).

Wat betreft de redenen om een verzoek in België in te dienen moet er worden opgemerkt dat het de betrokkene niet toekomt om te kiezen in welke lidstaat zijn verzoek wordt behandeld. De verordening 604/2013 legt de mechanisme vast voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de voorkeur van de betrokkene is hierbij niet bepalend.

Wat betreft de redenen van de betrokkene om verzet uit te oefenen tegen een overdracht naar Frankrijk dient er te worden opgemerkt dat de betrokkene geen concrete objectieve elementen kan aanbrengen om zijn verklaring te staven. Daarnaast herhalen we nogmaals dat de lezing van het AIDA-rapport niet toelaat te besluiten dat de problemen in het opvangnetwerk van die aard zijn dat ze een inbreuk zouden vormen van artikel 3 en artikel 4 bij een overdracht naar Frankrijk.

Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven werkdagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties (4).

Indien de betrokkene door omstandigheden niet binnen de opgelegde termijn gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dient hij/zij om een verlenging van deze termijn te verzoeken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Ontvankelijkheid

In een beslissing van 22 juni 2020 beslist de "gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie" met verwijzing naar artikel 51/5, §4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 29, §2, van de Dublin III-Verordening om de termijn voor overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat te verlengen tot achttien maanden.

De advocate van verzoeker werpt ter terechtzitting op dat de bevoegdheid om tot een termijnverlenging te beslissen niet is geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit). Aangezien de “gemachtigde” ambtenaar, een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet bevoegd zou zijn om een beslissing te nemen op grond van artikel 51/5, §4, van de vreemdelingenwet, meent zij dat de termijnverlenging, genomen door een onbevoegd persoon, moet worden beschouwd als een onbestaande rechtshandeling, zodat de oorspronkelijke termijn inmiddels is verstreken en België definitief verantwoordelijk is geworden voor het verzoek om internationale bescherming.

Artikel 51/5, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.”

Artikel 6, §1, van het delegatiebesluit, zoals van kracht bij het nemen van de verlengingsbeslissing, bepaalt dat de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren, bevoegd zijn voor, onder meer, artikel 51/5, §§ 1, 2, § 3, tweede lid, § 4, eerste tot derde lid en § 6, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening bepaalt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening bepaalt aldus dat de verantwoordelijkheid van de aangezochte lidstaat na zes maanden vervalt. Wanneer de betrokkene onderduikt, kan deze termijn verlengd worden tot achttien maanden. Artikel 29.2 betreft een regel met betrekking tot de duur van de verantwoordelijkheid van de verantwoordelijke lidstaat en de omstandigheden waarin deze verantwoordelijkheid verlengd kan worden. Het betreft aldus een Europese regel met betrekking tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, zoals bedoeld in artikel 51/5, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Vermits een attaché op grond van artikel 6, §1, van het delegatiebesluit bevoegd is om op grond van artikel 51/5, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de verantwoordelijke lidstaat te bepalen overeenkomstig de Europese regelgeving, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat deze attaché niet eveneens bevoegd zou zijn om de verantwoordelijkheid van de lidstaat te verlengen overeenkomstig artikel 29/2 van de Dublin III-Verordening. De Raad treedt de verzoekende partij dan ook niet bij waar deze betoogt dat de termijn niet werd verlengd door een daartoe bevoegde ambtenaar.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 26.2 VAN DE DUBLIN-III-VERORDENING
- SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5, §4 EN 62 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 71/3, §3 VREEMDELINGENBESLUIT

- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde "de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt". Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten, hetgeen in de bestreden beslissing als volgt wordt omschreven (stuk 1):

"Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over documenten die vereist zijn om erzieh naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties"

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: "Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden" (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het "Vreemdelingenbesluit"). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: "Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater." (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoeker wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen "tenzij hij (zij) beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven", vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit.

2. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat verzoeker een termijn verkreeg van tien dagen om aan de bestreden beslissing uitvoering te geven en zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: "Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden" (eigen accentuering).

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet geeft derhalve aan de gemachtigde de wettelijke mogelijkheid om "een bepaalde termijn" op te leggen waarbinnen verzoeker zich "bij de bevoegde overheden van deze staat" dient aan te melden. Er worden geen maximum- of minimumtermijnen vermeld. Dit betreft bijgevolg een brede, discretionaire bevoegdheid.

De gemachtigde is derhalve gehouden, gelet op deze ruime discretionaire bevoegdheid die hem werd verstrekt in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet, om uitdrukkelijk te motiveren waarom wordt geopteerd voor de precieze termijn van tien dagen (zoals dit het geval is in de bestreden beslissing).

De bestreden beslissing bevat hierover echter geen enkele motivering.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 62 en artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.

3. Artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening (de procedurele waarborgen) stelt als volgt: "Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden" (eigen accentuering).

De vermelding in de bestreden beslissing (een overdrachtsbesluit in de zin van artikel 26 van de Dublin-III-Verordening) waarbij het verzoeker wordt opgedragen om zich aan te bieden bij de "bevoegde Franse instanties" voldoet hier niet aan, aangezien niet wordt vermeld waar verzoeker zich zou moeten aanmelden. De vermelding "de bevoegde Franse instanties" is bijzonder abstract en voldoet geenszins aan de procedurele waarborgen die worden gewaarborgd door artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening.

Artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening worden geschonden."

4.1.1. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/5, § 4 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 51/5, §4, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden."

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering omvat in de zin van artikel 1, § 1, 6°, van de vreemdelingenwet, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst op te merken dat thans een overdrachtsbesluit voorligt overeenkomstig de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Verzoeker betoogt dat het feit dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker naast het Belgische grondgebied tevens "het grondgebied van de staten die die het Schengenaquis ten volle toepassen [moet verlaten], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven",

geen wettelijke grondslag heeft. De Raad dient op te merken dat verzoeker niet redelijkerwijs kan betwisten dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de overdracht van verzoeker beoogt naar Frankrijk. De bestreden beslissing motiveert immers uitdrukkelijk dat verzoeker het grondgebied van België dient te verlaten en zich dient aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten. Het feit dat de bestreden beslissing tevens stelt dat hij *“het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen [moet verlaten], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*, doet hieraan geen afbreuk.

4.1.2. Verzoeker voert aan dat niet werd gemotiveerd waarom slechts een termijn voor vrijwillig vertrek van tien dagen werd toegestaan. Met verwijzing naar artikel van artikel 51/5, § 4, van de vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat, bij het bepalen van de termijn waarbinnen verzoeker zich bij de overheden van de bevoegde lidstaat dient aan te melden, verweerder beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Dit impliceert volgens verzoeker dat verweerder uitdrukkelijk dient te motiveren waarom er wordt geopteerd voor het opleggen van een precieze termijn. Verzoeker betoogt dat verweerder *in casu* tekort is gekomen aan zijn uitdrukkelijke motiveringsplicht overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan op welke wijze hij gegriefd zou zijn door het vermeende gebrek aan motivering met betrekking tot de termijn. Inmiddels werd ook de wettelijk voorziene maximale termijn voor vrijwillig vertrek overschreden, zonder dat een gedwongen verwijdering heeft plaatsgevonden.

4.1.3. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 26, lid 2, van de Dublin III-Verordening had moeten vermelden waar verzoeker zich moet aanmelden en dat de *“bevoegde Franse instanties”* niet voldoen aan de voorwaarden van de voormelde bepaling. Verzoeker betoogt dat de formulering van de bestreden beslissing niet voldoet aan de procedurele waarborgen van artikel 26, lid 2, van de Dublin III-Verordening. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de Franse instanties de Belgische autoriteiten hebben gevraagd om verzoeker over te dragen via de luchthaven van Nice - Côte d'Azur, waar hij zich vervolgens dient te begeven naar de prefectuur van Alpes Maritimes. In de bestreden beslissing wordt dus wel degelijk aangegeven waar verzoeker zich dient aan te melden in Frankrijk. Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet vermeldt waar hij zich in Frankrijk dient te begeven, kan hij dan ook niet worden gevolgd. Een schending van artikel 26, lid 2, van de Dublin III-Verordening wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN DE DUBLIN-UITVOERINGSVERORDENING
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Door de verwerende partij werd evenwel op 28 februari 2020 een verzoek gericht aan de Franse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Het verzoek tot overname van de verwerende partij dient te beantwoorden aan de voorwaarden van de Dublin Uitvoeringsverordening, oftewel de verordening van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

De verwerende partij dient daarbij gebruik te maken van een standaardformulier (artikel 1). Het formulier bevat verplichte rubrieken die volledig moeten worden ingevuld. De overige gedeeltes worden ingevuld voor zover de informatie beschikbaar is. Aanvullende inlichtingen kunnen worden verstrekt in de daarvoor op het formulier gereserveerde ruimte.

Het verzoek moet bovendien volgende elementen omvatten: kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage II bij de onderhavige verordening zijn opgenomen en b) in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een procesverbaal zijn opgenomen.

De bestreden beslissing geeft niet weer of de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van dit standaardformulier, dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Franse autoriteiten met het verzoek tot overname.

De consequenties zijn nochtans duidelijk. Op 22 april 2020 volgt - als rechtstreeks gevolg hiervan - de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verweerder stelt dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Door deze elementen niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 1 van de Dublin Uitvoeringsverordening.”

4.2.1. Een overnameverzoek moet volgens verzoeker voldoen aan de voorwaarden, zoals voorzien in artikel 1 van de verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-uitvoeringsverordening). Verweerder dient gebruik te maken van een standaardformulier en het overnameverzoek dient verplicht de volgende stukken te omvatten:

- kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van de Dublin-uitvoeringsverordening bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage II bij de onderhavige verordening zijn opgenomen;
- en in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een proces-verbaal zijn opgenomen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het standaardformulier voor terugnameverzoeken de verklaringen die verzoeker aflegde aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 februari 2020 en de eurodac-hit van 16 januari 2020 bevat. De Franse overheden hebben op grond van de verkregen informatie hun akkoord gegeven met de overname en zij hebben niet aangegeven dat de informatie onvolledig zou zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn belangen hierbij werden geschaad.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Dublin-uitvoeringsverordening wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“DERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Op 22 april 2020 wordt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waarbij verweerder stelt dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

De verzoekende partij wordt daarbij opgedragen om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Franse autoriteiten. Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De verzoekende partij wijst echter op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid- 19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (22 april 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten.

Elke verplaatsing en "vermenging" dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De loutere vermelding dat verzoeker een verlenging dient te vragen van de toegekende termijn van tien dagen, doet hieraan geen afbreuk. De invloed van de coronacrisis op de overdracht naar Frankrijk staat immers vast. Hiervoor dient verzoeker geen individuele aanvraag in te dienen. Verweerder is derhalve gehouden om hiermee reeds direct rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending dringt zich hierop op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

4.3.1. Waar verzoeker aanvoert dat hij gedwongen wordt om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen gedwongen overdracht van verzoeker beoogt. Actueel blijkt niet dat er maatregelen werden genomen met het oog op een gedwongen verwijdering. Waar verzoeker betoogt dat de grenzen gesloten zijn en dat de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt zijn, merkt de Raad op dat de huidige gezondheidsmaatregelen tot nader order als tijdelijk beschouwd moeten worden en geregeld veranderen in functie van de evolutie van de (wereldwijde) pandemie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn overdracht aan Frankrijk omwille van de huidige gezondheidsmaatregelen daadwerkelijk onmogelijk is.

4.3.2. In een tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat verweerder heeft nagelaten om een individueel onderzoek te voeren en onvoldoende rekening heeft gehouden met de huidige coronapandemie. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing onverenigbaar is met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van verzoeker en het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid. In zijn verzoekschrift beroept verzoeker zich op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad dient op te merken dat het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid in het kader van de coronapandemie, brengt echter niet automatisch met zich mee dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het komt verzoeker toe om in

eerste instantie op grond van concrete en op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Verzoeker laat na dergelijke concrete elementen aan te voeren. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de situatie in Frankrijk van die aard is dat een overdracht aanleiding zou geven tot een mensonwaardige behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.3. Waar verzoeker zich beroept op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering die worden genomen met betrekking tot onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven. Deze bepaling is een omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Verzoekers situatie valt evenwel niet onder deze richtlijn, maar onder de Dublin III-Verordening. Er blijkt niet dat verzoeker dienstig de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan invoeren.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT